

drukkingen gebruikte als: „Wees toch niet zoo'n giftig ondier,” of „laat mij met rust en zanik niet altijd zoo voor de koekoek,” werkte nog troostend op Ruth in, dat was in elk geval nog „natuurlijk”. Dat vele lezen in den bijbel en in zendingsbladen was immers reeds ziekelijk, en de vrome liederen, die ze zong, waren, ja, wel stichtelijk en roerend, maar: „Waarom zing je nu allemaal van die nieuwe versjes? Zing toch eens weer een oud, pittig minnelied.”

Gerda zei niet veel, als Ruth haar zulke kleine steekjes onder water gaf, maar vaak voelde ze wel de hitte van den toorn en een meisje, dat Jezus wil dienen, mag toch niet van woede koken. Dat „van woede koken” gaf toch treffend uitdrukking aan 't geen ze voelde.

Maar Ruth was niet altijd hatelijk. Langer dan vroeger wel zat zij in Gerda's kamer en bladerde in haar „vrome” boekjes, ja, vaak las ze met belangstelling, zoodat ze alles om zich vergat, en op een avond stond ze met een ietwat verlegen gezicht in de deuropening van Gerda's kamer. Beide zusters hadden hun kamers naast elkaar en de tusschendeur stond open.

„Ik wou je zeggen, dat je de deur niet hoeft te sluiten, als je in den bijbel leest. Ik wil graag met je meelesen. Je kunt me dan een heeleboel verklaren, want er is nog veel, dat ik niet versta. Maar zalvend en verheven moet je niet worden, want dan loop ik weg.”

Dit samen-lezen werd voor Gerda een bron van vreugde en kwelling. Menigmaal zou ze gaarne wegeloopen zijn, als Ruth met haar kleine ongeloovigheidjes voor den dag kwam of, wat nog erger was, iets kwalijk ging nemen. „Daarmee bedoel je zeker mij? Ik heb al lang gemerkt, dat je meer aan mij dan aan jezelf denkt, als je behendig je kleine vermaningen aan 't gelezene vastknoopt,” zei ze opgewonden, „je zinspeelt er heel beminnswaardig op, dat ik toornig en ijverzuchtig ben. Als je zoo slecht over mij denkt, is 't maar beter, dat je zonder mij, goddeloos schepsel, je vrome oefeningen houdt.”

't Viel Gerda niet licht, na zulke uitbarstingen een volgend maal verder te lezen, hoewel Ruth dan gewoonlijk zeer vertrouwend en heel lief was.

Daar kondigde op zekerden dag de „beste” haar komst aan. Zeker zou deze aankondiging een algemeene jubel met zich gebracht hebben, als tante niet een beding had gemaakt: „Ik zou graag mijn lieve Anna Markart meebrengen.”

„Ach, past die wel in onzen kring?” vroeg vader wijfelend en angstig.

„Blijft ze dan zoolang als Adelheid?” zuchtte moeder.

„Neen, om alles wat in de wereld is,” schreeuwde Ruth, „want bij zoo'n zonderlinge moet men den heelen tijd vroom zijn in den honderdsten graad.”

Toen begon vader plotseling vroolijk te lachen. „Kijk ons kleintje eens aan. Ze zegt niets, maar ze straalt van blijdschap.” Hij streelde Gerda's hoogrood gekleurde wangen. „Ben je er dan zóó blij om, mijn dochttertje?”

Zij knikte en haar oogen vulden zich met tranen, zóó blij was ze, dat God haar zoo iets heerlijks wilde geven.

„Ja, moeder, dan moeten wij er ook wel blij over zijn, vindt je niet?” zei vader.

„We zullen 't maar probeeren,” lachte moeder.

„O, ze is toch ook zoo heel, heel lief,” juichte Gerda.

„Nu, hopelijk vindt jij dat niet alleen, maar wij anderen ook.”

„Wanneer komen ze dan,” vroeg Gerda, zonder op de laatste opmerking van Ruth te antwoorden.

Vader zette zijn bril weer op, niet vóór dat hij dit nuttige voorwerp eerst zorgvuldig had afgeveegd en las de heele brief van het begin tot het eind nog eenmaal.

„Op 24 Juli — dus nog veertien dagen.”

Gerda vond, dat veertien dagen nog lang, lang kunnen duren, maar ze dartelde als een jong paardje en babbelde en was vroolijk als een kind, vóór het naar een feestje gaat.

MEJONKVROUWE H. W. SPIERING

Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien.

Onze lieve Bondsmoeder, de onvergetelijke H. W. S., is opgenomen in heerlijkheid. Haar wensch is vervuld, te sterven midden onder haar volk in haar eigen huis, bij haren arbeid. Met haar personeel las zij in de morgengodsdienstoefening Psalm 73. „Immers is God Israël goed dengenen die rein van harte zijn”, het tweede vers kon zij niet meer lezen, want haar Vader in de Hemelen maakte plotseling de banden des lichaams los en zij voer op naar haar Heiland, Dien zij zoo diep-innig beminde, tot Wiens eere zij zoo vaak hare harp stemde en liederen dichtte.

In hetzelfde patricische huis waarin zij 21 September 1852 geboren werd, ging zij tot God. Reeds jong verloor Mej. Spiering hare ouders, op haar 17de jaar leerde zij de verlossing in Christus kennen.

Van toen af brandde de ijver in haar ziel om den Heere te dienen van hare goederen. Zij was rijk naar de wereld, rijk in talenten en geestelijk goed.

Op haar 18de jaar begon zij in een van Tiel's buitenwijken hare Zondagsschool. Veertig jaren zette zij dien arbeid onverpoosd voort. Iederen Zondag van 1—4 uur onderwijs gevend. Zij beminde het kind met al de liefde harer ziel, zocht de ouders op, sprak en bad met hen.

Het jongste Kerstfeest maakte zij nog mee met hare kinderen, doch reeds belette de toenemende hartkwaal haar het spreken. Vier honderd kinderen bezochten de Zondagsschool. Welk Tielsch kind heeft niet woorden der zaligheid uit de nu gesloten mond gehoord?

Met hart en ziel kleefde Mej. Spiering de Ned. Herv. Kerk aan. Zij streed voor Gods zuivere waarheid in die Kerk, was er van overtuigd, dat God haar dit werk had opgedragen. Met hare jongste zuster stichtte zij het Evangelisatiegebouw, vele jaren diende daar een Evangelist, later een predikant en hulpprediker. Dat alles bekostigde zij zelve, ook de Zondagsschool.

HENRIËTTE SPIERING.

1853—1921.

Zij liet met hare zuster eene nieuwe Christelijke school bouwen, toen de oude was afgekeurd en 't geld om eene nieuwe te bouwen ontbrak; tot haar dood bleef zij secretaresse van het schoolbestuur.

Zij stichtte Bethesda: het diaconessenhuis, het lokaal voor Christelijke belangen ten dienste van verschillende naaikransen en vereenigingen.

Dat deed zij in Tiel. Maar krachtig werkte zij ook buiten hare woonplaats. Groot voorstandster van geheelonthouding, streed zij in de voorste geleederten tegen den drankduivel.

Mej. H. W. S. heeft de Ned. Meisjesbond gesticht, haar eernaam, onze Bondsmoeder, zal zij houden tot in verre geslachten. Zij bereisde het geheele land, richtte overal afdeelingen op, werd de band tusschen de leden „in de verstrooiing.” O, die glorie en het geluk Mej. Spiering in je midden te zien! Reidsen wij Rotterd. Bondsleden niet graag naar Vlaardingen om haar maar te hooren en in die lieve trouwe oogen te staren? Haar energie en gebed riep in Sept. 1894 „Onze jonge Meisjes”, het Maandblad, in het leven, uitgegeven door de Ver. tot beh. v. d. bel. v. Jonge Meisjes. Zij ijverde er voor en vond de brug, opdat deze ver. en de Meisjesbond elkaar zouden vinden en houden. Op het 10-jarig feest van de Ned. M. B. sprak zij de gedenkwaardige woorden: „Zegt het aan volgende geslachten in den Bond van mond tot mond voort. Als er ooit vrouwen komen die durven rafelen aan ons heilig apostolisch geloof in den levenden Christus naar de Schriften, sta dan pal, duldt ze niet in uw besturen, zegt dan: er is een heilig scheidingsrecht!”

Zestien jaren lang heeft Mej. H. W. S. haar tijd en krachten aan den Bond gegeven, toen openbaarden zich de eerste verschijnselen der kwaal, die haar dood werd, de hartkwaal.

Met Mevr. v. Riemsdijk richtte zij Zusterhulp op en het Rusthuis Moria. Zij steunde door raad, gebed en geld. De arbeid der Zending ontving hare volle liefde.

Langzamerhand moest Mej. H. W. S. al haren arbeid buiten Tiel opgeven. Het neerleggen van haar werk voor O. J. M. kostte „haar hartebloed,” volgens hare eigen woorden.

De Ster heeft het groote voorrecht genoten de laatste pennevruchten van haar te mogen ontvangen. 'n Paar dagen voor haar dood schreef zij mij nog het korte briefje dat ik tot mijn eigen heengaan zal bewaren.

Lieve Marie: Hierbij nog 'n paar bijdragen voor De Ster, nu ik door ziekte, bronchitis, niet uit kan gaan..... Je liefh. H. W. S.

Persoonlijk dank ik haar voor hare bemoediging in zeer moeilijke tijden, de kracht waarmede zij voor Joh. Breevoort in de bres sprong en zelfs hooge aristocratische vrienden opofferde.

Mej. H. W. S. was de toevlucht van beproefden en bedrukten. Zij troostte en hielp. Nooit wist de rechterhand wat de linkerhand deed, vol liefde, trouw en zachtmoedige wijsheid en fijn begrip.

Mejonkvrouwe H. W. S. is waarlijk ook eene aristocratie van den geest geweest.

Hare liederen, haar Bondslied! Wie kent den bundel van H. W. S. niet? Zij dichtte eenvoudig en vol gevoel.

Haar Bijbelsch dagboekje ('t ligt altijd onder

mijn bereik met haar eigenaardig schrift: Met hartelijke genegenheid van H. W. S. 1901) beleefde reeds een vierden druk, haar scheurkalender bleef voor duizenden een welkome gast, zooals de bekende groene boekjes. Hoeveel vertaalde boeken schonk zij aan het Christelijk Nederland!

H. M. de Koningin ontving haar tweemaal, heeft met een ridderorde de verdienste van H. W. S. erkend.

Als eene koningin, wel in grooten eenvoud, maar met ongekeerde belangstelling is deze Moeder in Israël begraven. Zij kon met zooveel blijdschap zeggen, wanneer zij vertoefde in de huizen der armen: „Ik woon in het midden mijns volks.”

Ds. Havema herinnerde er aan toen de lijkstatie door zijn eenvoud zoo grootsch en treffend aanschreed. „Daar komt zij nu te midden van haar volk” van de menschen, die zij zoo zeer heeft liefgehad en die haar minden met de eerbiedigste genegenheid. Met haar zuster had zij grootsche en koninklijke zaken afgedaan, zij straalde als een zon en steunde als een stut al wat zwak was en hulp behoefde. Wie kon troosten als zij?

Op haar graf is gezegd: Zij was een vlam die brandde zonder rook, met edele, godgewijde brandstof.

Bij de open groeve zong de menigte Psalm 89 : 7, 8: Hoe zalig is het volk dat naar Uw klanken hoort. Wel was de Heere, haar roem, de kracht van hare kracht!

Mej. Spiering muntte ook uit in nederigheid. Haar diep zondebesef komt uit in hare talrijke meditatieën, waarvan de grondtoon luidt: Uit de diepte roep ik tot U, o God, God is ons eene toevlucht ten dage der benauwdheid.

Ik eindig met het versje, dat misschien wel haar allerlaatste gedichtje is geweest, dat zij dichtte op het ziekbed en schonk aan *De Ster*.

Verdonkering.

Hoe wordt de zonneglans verdonkerd,
Als onze ziel het licht niet ziet,
De zonne schijnt wel aan den hemel,
Maar onze oogen zien haar niet.
Hoe zwaar is 's levens leed te dragen
Als 't harte weemoedstranen schreit,
Hoe eenzaam zijn vaak 's levens wegen
Voor wie zich niet in God verblijdt,
Die blijdschap, Heer, doe ons weer kennen,
Ook al verdonkert onze weg.
Uw doen, o leer het ons gelooven,
Is wijs en heilig overleg.

Thans kent onze geliefde H. W. S. geen verdonkering meer, zij leeft eeuwig in het licht.

JOH. BREEVOORT.

De zon is al lang gaan dalen en zinkt nu weg achter den einder als een ver rood vuur. 't Is heel koud, over het dun laagje sneeuw, dat op den weg ligt en op en tegen de brokkige ruïnen begint het te vriezen. Het zal niet lang meer duren of het gaat donkeren, schielijk; het zal eerst donker worden tegen de muren en dan hoe langer hoe meer in de verte, en het donker zal naderbij komen en alles vullen en gelijk maken met zijn diepe zwart....

Maar nu is 't nog licht, en alleen brengt het verre roode schijnsel van de late zon een vreemde weemoed over alles.

De weg ligt verlaten en zij is alleen hier, de arme, eenzame; de bedelvrouw, die haar verkleumde kindje nog zoo veel mogelijk veilig houdt voor de koude en voor den nacht. Lang zal dat niet meer kunnen duren.

Ze is al zoo ver gegaan en ze is zoo moe, verder kan ze niet meer, onmogelijk, zelfs niet om het leven van haar kindje en om dat van haarzelf.

In de vrieskou, in de sneeuw, onder de oude muur op den verlaten weg zal ze moeten blijven zitten, tot de nacht haar zal komen toedekken, haar, en ook haar kindje, omdat niemand anders het doen zal.

En al kòn ze nog wat verder, al was ze niet zóó op als nu, wát zou ze bereiken met voort te gaan! Ze was ver van de stad, dáár zou ze geen beschutting kunnen vinden, al was 't maar in een huis waar de hartstochten uitgeleefd werden, in een huis waar de zonde rondgaat in de verborgenheid en in het donker.

En dát ging nog niet eens. Ze moest hier blijven, buiten, in de koude, met haar kindje. Blijven moest ze, den nacht door.

Blijven....

Al zou een vreemde haar morgen vinden, ziek of slapend of dood....

En haar kindje! —

Ach, de angst om haar kindje.

Wat, hoe, — —

Ze moest blijven nu, zoo, en wat gebeuren giug... Ze moést, 't kòn immers niet anders!

En snikkend buigt ze zich voorover, buigt haar hoofd over de kleine, op den eenzamen weg, in den avond, in de koude, vergeten, alleen....

Ellende. — —

We zijn nog jong en hebben maar heel weinig ellende gezien. —